

se a křičely, uši stažené nazad, kdykoliv se potkaly, tak se rvaly, už ani nechodily k nám do kuchyně, a když jednou se tady setkaly, tak nejen se servaly a tak, jak se pronásledovaly, tak porazily všechno, co jim bylo v cestě, v kuchyni strhly všechny hrnky a všechny kořenky, a utrhly záclony a rvaly se dál, zatímco moje žena stála venku a plakala a znovu říkala, co budeme s těmi kočkami dělat? A i já jsem byl, jako bych dostal mezi oči, stál jsem a byl jsem zsinálý, a trnul jsem, co jsem si to na sebe přichystal s těmi kočkami, dál jsem měl z té me parcely u mého stavení peklo, a ne to, co mi říkali mi přátelé, že se mám, že jsem v přírodě a žiju si se svými kočkami a mohu si psát, zatímco já jsem už nenapsal ani řádku, protože tam venku se rvaly ty kočky, které se tak milovaly. A pak všechna kořata staré kočky zmizeła, a přišla paní Soldátová, s velkým smíchem mi sdělovala radostnou zprávu, že ta kočka, co měla kořata u nich na půdě, že ta si přivedla pět kořat k nim, že teď jsou pod vrakem auta, že jim tam dává mlíčko, a abych si je co možná nejdřív zase odvedl k nám. A ty dvě kočičí mámy se dál rvaly, kdykoliv se potkaly, vzal jsem těch pět kořátek od Soldátů a přinesl jsem je do kůlny ke kořatům Autička, ale v noci stará kočka odvedla nazpátek pod vrak auta ty

mnívaly se, jedna každá, že ji u nás zase ubytujeme i s kořaty, ale jen se setkaly v kuchyni, tak zase se servaly a tak hrozně křičely, ale ne už na sebe, ale na mne, že já jsem tím vším vinen, že já jsem se měl rozhodnout, a tak kdykoliv mne potkaly tam venku, tak syčely na mne hrozivě a já jsem vzal ten poštovní pytel, potězkával jsem jej, musel jsem jej rozhrnout, aby se hrubé plát-no od sebe oddělilo, tak spodek pytle byl slepený zaschlou krví, a tím pytle jsem kočkám pohrozil. A kočičí matky to věděly, vyšší signální soustavou vycitily, že jim teď jde o život, a tak, když jsem znovu přinesl kořata ze Soldátovy parcely, tak druhý den kořata byla s těmi kořátky Autička zase pohromadě a staré kočky se tak nějak usmířily. A tak jsem jednou, když jsem si oddychnul a trochu se vzpamatoval, když jsem si vyšel ke kůlně, kořata si hrála před hromadou uhlí, tu se objevily ty dvě maminky a jedna z nich přinesla malického králíčka, už zchromlého hrůzou, ten králíček se třásl a strašlivě pištěl, ty dvě kočky ale stály, a když králíček chtěl utéci, srazila jej Škaredá kočka a tak králíček stál, nevinný, u něj stály ve sítěhu ty dvě maminky, dívaly se na králíčka přísně, jako by to byl vrah stojící před přísným soudem. A ten králíček pís-